

Tut Elimi

REBECCA DONOVAN

1. GÖRÜNMEZ

Nefes Al...

Yutkunduğumda boğazımda hissettiğim yumru, gözlerimden yaşların akmasına neden oldu. Gücsüzlüğüme öfkelenerek yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle çabucak sildim. Daha fazla düşünemezdim, yoksa gözyaşlarına boğulacaktım.

Sözde benim olan ama aslında bana ait hiçbir iz taşımayan odanın içinde gezdirdim bakışlarımı. Karşımdaki duvarın önünde elden düşme bir masa ve onunla pek de uyumlu olmayan eski bir sandalye, yıllar yılı farklı pek çok ev görmüş üç raflı bir kitaplıkla yan yana duruyordu. Duvarlarda hiç resim yoktu. Buraya gelmeden önce kim olduğuma dair en ufak bir ize bile rastlanmıyordu. Yalnızca bir sığınaktı bu oda benim için; acıdan, kötü bakışlardan ve iğneleyici sözlerden kaçıp saklanabileceğim bir sığınak.

Neden buradaydım? Cevabı biliyordum. Tercihen değil, mecburen buradaydım. Gidecek başka bir yerim yoktu ve onlar da bana sırtlarını dönemediler. Ne de olsa sahip olduğum tek ailemdi; ancak bundan dolayı onlara minnettar olamıyordum.

Yatağımda doğruldum ve kendimi ev ödevime vermeye zorladım. Trigonometri kitabıma uzanıyordum ki ani bir acıyla irkildim. Bedenimdeki yaraların şimdiden bu kadar acıdığına inanamıyordum. Harika! Demek bu hafta da uzun kollularla dolaşacaktım.

Omzumda sızlayan ağrı, o dehşet verici anları gözlerimin önüne getirdi. Çenemi sıkıp dişlerimi kenetlememe yol açan, içimde yükselmekte olan öfkeyi hissettim yeniden. Derin bir nefes aldım ve hiçliğin o donuk varlığının beni sarmalamasına müsaade ettim. Bu düşünceleri kafamdan atmak zorundaydım. O yüzden ödevlerime yoğunlaşmaya çalıştım.

Hafifçe çalınan kapı ile uyandım. Dirseklerimin üzerinde kalkarak kararmakta olan odanın içinde etrafı görmeye çalıştım. Yaklaşık bir saattir uyuyor olmalıydım; fakat uykuya nasıl daldığımı bile hatırlamıyordum.

“Evet,” diye yanıtladım zar zor duyulan sesimle.

Kapım yavaşça açılırken ihtiyatlı, ürkek bir ses, “Emma?” diye seslendi.

“Gelebilirsin Jack,” dedim. Yerle bir edilmiş özgüvenime rağmen, samimi bir tonda konuşmaya gayret ediyordum.

Bir eli kapı kolunu sımsıkı kavramışken, o hizadan çok da yüksekte olmayan başı göründü kapı aralığından. Kocaman açılmış kahverengi gözleri, benimkilerle buluşuncaya dek oda da dolaştı. Korkulacak bir şeyle karşılaşmaktan tedirgin olduğu belliydi. Beni görünce rahatlayarak gülümsedi. Altı yaşında olmasına rağmen oldukça olgun bir çocuktu.

“Akşam yemeği hazır,” dedi önüne bakarak.

Bana bu mesajı iletmekle görevlendirilmiş olmaktan pek hoşnut olmadığını anladım.

“Peki, birazdan geliyorum.”

Jack’e her şeyin yolunda olduğunu göstermek için gülümsemeye çalıştım. O da diğer odadan gelen seslere doğru yürümeye başladı. Bir yanda Leyla’nın heyecan dolu sesi, bir yanda da masaya yerleştirilen tabak ve kâselerin gürültüsü eşliğinde koridorda ilerlemeye başladım.

Bu tabloyu gören biri, hâlinden memnun tipik bir Amerikan ailesinin akşam yemeğine oturmak üzere olduğunu düşündü.

Ancak ben adımımı odamdan dışarı atar atmaz bu tablo değişti. Hava, varlığını çarpıcı bir şekilde hatırlatırcasına ağır-laşmış, tablonun ahengi bir anda bozulmuştu. Derin bir nefes daha çektim içime ve kendimi bunu da atlabileceğime inandırmaya çalıştım. *Yalnızca diğer akşamlar gibi bir akşamdı bu da değil mi?* Ama zaten sorun da buydu ya...

Koridorda ağır adımlarla ilerledim ve ışığı yanan yemek odasına ulaştım. Tam eşiğe adımımı atmıştım ki, midem bulanmaya başladı.

Bakışlarım, olacakları önceden biliyormuş gibi titreyen ellerime gitti. Fakat odaya girdiğimde fark edilmediğimi görünce rahatladım.

Tam o anda bana doğru hızla koşarken, "Emma!" diye haykırdı Leyla. Eğildim ve kollarımı açıp kucağıma atlamasını bekledim. Sımsıkı sarılmıştı boynuma. Ağrıyı hissettiğimde nefesim kesildi ve hafifçe inledim.

"Resmimi gördün mü?" diye sordu, pembe ve sarı tonlardan oluşan karmaşık çizgilerin gururu ve heyecanıyla. Bense arkamdaki kızgın bakışı hissedebiliyordum. Eğer bir bıçak olsaydı çoktan o anda ölüp gitmiştim.

O sırada Jack'in, "Anne, Tiranozorrex'in resmini gördün mü?" diye sorduğunu işittim. Dikkati üzerimden çekmeye çalışıyordu.

"Harika hayatım," diye yanıtladı Carol, dikkatini oğluna vererek.

Neşe dolu kahverengi gözlerinin içine bakarak "Çok güzel olmuş," dedim Leyla'ya. "Hadi şimdi geçip yemeğe oturalım, olur mu?"

"Olur," dedi, yaptığı şefkat dolu hareketin yemek masasında gerginliğe yol açtığından habersizce. Ama nasıl bilebilirdi ki? Daha dört yaşındaydı ve ben onun taparcasına sevdiği büyük kuzeniydim. O da benim bu karanlık evdeki güneşimdi. Bana duyduğu sevginin yol açtığı acılardan asla onu sorumlu

tutamazdım. Zamanla masada sohbet koyulaşınca ben de yenisinden 'görünmez' oldum.

Herkese yemek servisi yapılmasını bekledikten sonra tavuk, bezelye ve patatesten oluşan yemeğimi yemeye başladım. Hareketlerimin yakından izlendiğinin farkındaydım, bu yüzden dikkatimi tabağıma verdim.

Bana verilenlerin açlığını bastırmaya yetmeyeceğini biliyordum, fakat daha fazlasını istemeye de cesaretim yoktu.

Uzun uzun işteki gününü anlatmaya başladı Carol. Sesi tüm vücudumu deliyor, midemi bulandırıyor. George her zamanki gibi onu onaylamaya çalışarak rahatlatıcı yorumlar yapıyordu. Benimse masada aldığım tek onay sofradan kalkmak için izin istediğimde verilmişti.

George, o tuhaf bakışlarını masanın karşısına çevirip isteğimi umursamaz bir alaycılıkla kabul etmişti.

Kendi tabağı, çoktan televizyon izlemeye geçmiş Jack ve Leyla'nınkilerle birlikte topladım. Her akşam yaptığım gibi, tabaklardaki yemek artıklarını temizleyip bulaşıkları makineye dizmeye ve George'un yemeği hazırlamak için kullandığı tencere ve tavaları temizlemeye geçtim. Ancak herkes oturma odasına geçtikten sonra içeri dönüp masanın geri kalanını toplamıştım. Bulaşıkları yıkayıp çöpi çıkardıktan ve yerleri de sildikten sonra kendi odama dönebilecektim.

Oturma odasının önünden geçerken televizyonun sesiyle birlikte çocukların gülüşmelerini işittim. Her zamanki gibi yine kimseye fark ettirmeden odama ulaştım.

iPod'umun kulaklığını takıp yatağına uzandım. Zihnimde başka hiçbir düşünceye yer vermemek için müziğin sesini sonuna kadar açmıştım. Yarın okuldan sonra bir maçım olduğu için geç kalacak ve bu muhteşem aile yemeğimizi kaçıracaktım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. Yarın başka bir gündü. Tüm bunları geride bırakmaya bir gün daha yakındım.

Bir anlığına omzumun ağrısını unutarak soluma döndüm.

Duyduğum acı bana geride bırakmakta olduğum şeyi hatırlattı yeniden. Işığsı söndürdüm ve müziğın beni uykuya taşımasına izin verdim.

~~~~~

Elimde ufak bir valiz, omzumda da sırt çantası evden çıkarırken mutfaktan bir gofret kaptım. Leyla'nın gözleri beni gördüğünde birden sevinçle büyüdü. Bense odanın karşı tarafından gelen o delici bakışları görmezden gelmeye çalışarak gidip kuzenimin alınına bir öpücük kondurdum.

Jack, Leyla'nın yanında oturmuş mısır gevreğini yiyordu. Başını kaldırıp da yüzüme bile bakmadan bana bir kâğıt parçası uzattı.

Kâğıtta, beceriksizce çizilmiş siyah bir futbol topunun yanında mor pastel boyayla "İyi şanslar!" yazıyordu.

Jack, tam o anda yüz ifademi görebilmek için hızlıca bana baktı. Ben de Carol aramızdaki bu iletişimi fark etmesin diye tedirgin bir gülümsemeye karşılık verebildim. Sonra, "Görüşürüz," diyerek kapıya yöneldim.

Henüz kapıya varmıştım ki, Carol'ın bileğimi kavrayan soğuk eli ile irkildim.

"Bırak onu!"

Arkama döndüm. Ateş püsküren bakışlarına şahit olmaları diye sırtını çocuklara dönmüştü.

"İhtiyaç listende bunu belirtmemiştin. Yani ben onu senin için almadım, bırak onu!" dedi ve elini uzattı.

Elimdeki gofreti avucuna bıraktığımda bileklerimi kavrayan o ezici baskıdan nihayet kurtulmuşum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım güçlkle ve daha fazla şey için özür dilemem gerekmeden evvel hızlıca evden çıktım.

Üstü açık kırmızı spor arabasına bindiğim sırada yüksek sesle çalan radyonun sesini kısarak "Pekâlâ, anlat bakalım,"

dedi Sara merakla, "Eve gittiğinde ne oldu?"

"Efendim?" diye karşılık verdim, bir yandan da sızlayan bileğimi ovuyordum.

"Dün gece, eve gittiğinde..." diye üsteledi sabırsızca.

Dün antrenman dönüşünde karşılaştığım sahneyi hafifletmeye çalışarak "Önemli bir şey olmadı, sadece her zamanki bağrış çağrış," diye geçiştirdim.

Morarmış kolumu ovalarken daha fazlasını açıklamamaya karar vermiştim. Sara'yı ne kadar çok sevsem ve benim için her şeyi yapabileceğini bilsem de yine de onun bilmesini istemediğim bazı şeyler vardı.

"Yalnızca bağrış çağrış, öyle mi?"

Bu söylediğime tam anlamıyla inanmadığı belliydi. Evet, çok iyi bir yalancı sayılmam ama sanırım yeterince ikna ediciydim.

Onun dokunuşuyla hâlâ titreyen ellerimi birleştirdim ve "Evet," diye mırıldandım.

Gözlerimi yol kenarında akıp giden kocaman evlere ve bakımlı bahçeleri ile bölünen sıra sıra ağaçlara çevirdim. Kızaran yüzümde o serin eylül ayının esintisini hissedebiliyordum.

"Şansın varmış o zaman," dedi.

İtiraf etmemi bekleyerek bana baktığını fark edebiliyordum.

Bir süre sonra da daha fazla konuşmayacağımı anlayınca, müziğin sesini açtı ve bağırıp kafa sallayarak radyoda çalan İngiliz punk grubuna eşlik etmeye başladı.

Okulun otoparkına girdiğimizde, her zamanki gibi öğrencilerin meraklı, öğretmenlerin ise yargılayan bakışlarını üzerimize çekmiştik. Sara, tüm bu bakışlardan habersizdi ya da en azından öyle davranıyordu. Bense görmezden geliyordum, çünkü gerçekten bunları umursayacak durumda değildim.

Sırt çantamı sol omzuma takıp Sara ile birlikte otoparktan çıktım. Otoparkın etrafındakiler ona el sallarken, yüzü çekici bir gülümsemeye aydınlanıyordu. Bense zar zor fark ediliyordum ama bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim. Sırtında dal-